

COLUMN

Mieke Huisman zoekt naar nieuwe wegen om onderweg te zijn.



In een meer op tweeduizend meter hoogte zitten honderden salamanders. Ik weet niet wat voor soort. Ik wist niet eens dat het salamanders waren tot Erik me er op wees. Met hun kikkerachtige poten liggen ze op ondiepe stenen te rusten. Als ze zwemmen, kronkelen ze met een zwiepende staart door het water. Ik zit al een half uur op mijn hurken, met mijn rug naar de statige grens tussen Oostenrijk en Italië, gefixeerd op die voor mij nieuwe wezens. Het voelt alsof ik een grote ontdekking heb gedaan.

Het fietsen schiet niet op. Nu ging dat al langzaam. We zijn naar 2600 meter geklommen over een wandelpad. Dat betekende zeven uur lopen. Onderweg passeerden we een rivier en een sneeuwveld, en de laatste tweehonderd meter hebben we de fiets op onze schouder naar de top getild. Daar was het koud en winderig, maar zaten we toch een tijd stil om van de prestatie te genieten. Over keien klauterden we aan de andere kant van de berg weer omlaag.

Dat klimmen kost zoveel energie dat we om de haverklap stilstaan om op adem te komen. Op die momenten gebeuren grootse dingen. Eerst zien we een marterachtige in de verte van steen naar steen springen. De rotsen en de sneeuwvelden slijten met elke stap in ons geheugen. Bijna een jaar later voel ik ze nog steeds – het grind en het kraken van de ijskristallen. Het hoogtepunt zijn de forellen. Naast een langzaam stromend deel van de bergrivier staat een informatiepaneel met grote ecologische beloftes: hier moeten ze zijn. Twintig minuten lang lopen we langs de oever heen-en-weer om die belofte in te lossen. Vroeger was ik niet zo geduldig en wilde ik gewoon fietsen, zo snel mogelijk naar de top, rustig maar gestaag doorgaan,

kilometers aftikken. Ik haal daar nog steeds veel voldoening uit, maar net iets minder dan bij het zien van een forel. Daar, eindelijk! Twee stuks, de eerste exemplaren die ik niet dood op een kadetje van de visboer, maar springlevend in zijn wilde omgeving zie.

Als we na de stenige afdaling weer kunnen fietsen, over wat de mooiste hoogalpiene gravelweg ooit moet zijn, stuiten we op het bergmeertje. “Wacht, even kijken of er beesten in zitten”, zegt Erik.

Wachten op een wonder

Het gaat steeds vaker zo. We fietsen tien minuten. Dan ziet een van ons iets boeiends en roept “wacht, even kijken!” We zetten de fiets tegen een boom, trekken de camera, natuurgids, verrekijker of wat dan ook uit onze minimalistische bikepackingtasjes en bestuderen het wonder.

Die ‘wonderen’ zijn vaak niet zo spectaculair. Een huis-tuin-en-keukenmus, top 10-paddenstoelen, een veld vol varens. Als je weinig weet, is alles mooi en ga je steeds meer zien. Zeldzame exemplaren zijn voor ons natuurgenet net zo onbelangrijk als het aantal kilometers of landen dat voor ons fietsgeluk zijn.

Bij het bergmeer huist ook een wolk libellen. Pas als de zon de toppen van de drieduizenders raakt, rukken we ons los van het spektakel. Het liefst leggen we hier onze bivakzakken neer, maar ons eten is op en we moeten naar het dal voordat de winkels sluiten. Na de kick van een snelle afdaling blijven de wonderen van het hooggebergte in ons geheugen hangen. We hebben de wereld van heel dichtbij gezien. 🚲